

Boodschap voor Wereldmissiezondag 2006

'Naasteliefde: ziel van de missie'

Dierbare broeders en zusters,

1. Op de Wereldmissiezondag, die we zondag 22 oktober vieren, staan we dit jaar stil bij het thema 'Naasteliefde: ziel van de missie'. Als de missie niet haar richtpunt heeft in de naasteliefde, dat wil zeggen als zij niet voortkomt uit een diepe uiting van goddelijke liefde, dreigt zij te worden gereduceerd tot filantropisch, sociaal werk. Gods liefde voor ieder mens vormt de kern van de ervaring en verkondiging van het evangelie, en zij die het aanvaarden worden daar op hun beurt getuigen van.

Gods liefde, die de wereld leven schenkt, is de liefde die ons gegeven is in Jezus, het Woord van de verlossing, de volmaakte icoon van de genade van de hemelse Vader.

De verlossende boodschap laat zich daarom goed samenvatten in de woorden van de evangelist Johannes: "En de liefde die God is, heeft zich onder ons geopenbaard doordat Hij zijn enige Zoon in de wereld gezonden heeft, om ons het leven te brengen" (1Joh 4,9).

Na zijn verrijzenis gaf Jezus de apostelen de opdracht om de boodschap van zijn liefde te verkondigen. Daarop begonnen de apostelen, innerlijk vernieuwd door de kracht van de heilige Geest met Pinksterten, te getuigen van de Heer die was gestorven en verrezen. Die missie heeft de Kerk sindsdien voortgezet. Zij vormt een

essentiële en onophoudelijke opdracht voor alle gelovigen.

2. Iedere christelijke gemeenschap is daarom geroepen om de God die liefde is bekend te maken. In mijn Encycliek *Deus caritas est* heb ik stil willen staan bij dit fundamentele mysterie van ons geloof. God doordrenkt de hele schepping en menselijke geschiedenis van zijn liefde.

In het begin is de mens voortgekomen uit de handen van de Schepper als de vrucht van een initiatief uit liefde. Later heeft de zonde de afdruk van het goddelijke in hem verduisterd.

Misleid door de Boze, schonden Adam en Eva, onze eerste voorouders, de vertrouwensband met hun Heer door toe te geven aan de verleiding van de Boze, die hen ertoe aanzette de Heer te wantrouwen

als een rivaal, die hun vrijheid wilde beknotten.

Zo kwam het dat zij zichzelf verkozen boven de vrijelijk gegeven goddelijke liefde, in de overtuiging dat zij op die manier hun eigen vrije wil deden gelden. Het gevolg was dat er een einde kwam aan hun oorspronkelijke staat van geluk en dat zij het bittere leed van zonde en dood moesten proeven.

God heeft hen echter niet verlaten. Hij beloofde verlossing voor hen en hun nakomelingen en kondigde al lang tevoren aan dat Hij zijn enige Zoon zou zenden: Jezus, die als de tijd vervuld was, de liefde van de Vader zou openbaren, een liefde die ieder mens kan redden van de sla vernij van het kwaad en de dood.

In Christus is dus het onsterfelijke leven aan ons bekendgemaakt, het leven van de Drie-eenheid. Dankzij Christus, de goede Herder die het verloren schaap niet in de steek liet, hebben mensen in alle tijden de mogelijkheid gekregen om in gemeenschap te treden met God, de genadige Vader, die bereid was om de verloren zoon thuis een warm onthaal te geven.

Een verbazingwekkend teken van deze liefde is het kruis. De dood van Christus aan het kruis, zo schreef ik in de Encycliek *Deus caritas est*, “is het hoogtepunt van de manier waarop God zich tegen zichzelf keert, waarbij Hij zichzelf weg-schenkt om de mens weer op te richten en hem te redden – liefde in de meest radicale vorm. ... Daar kan deze waarheid worden aanschouwd. En van daaruit is nu te definiëren wat liefde is. Vanuit deze aanschouwing ontdekt de christen de weg van zijn leven en zijn liefde.”¹

3. Op de avond voor zijn lijden liet Jezus zijn leerlingen, die in de bovenzaal bijeen waren om het Paasfeest te vieren, als testament het ‘nieuwe gebod van de liefde – mandatum novum’ na: “Dit is mijn gebod, dat gij elkaar liefhebt” (Joh 15,17). De broederlijke liefde die de Heer van zijn ‘vrienden’ verlangde, heeft haar oorsprong in de vaderlijke liefde van God.

De apostel Johannes schrijft: “Iedereen die liefheeft is een kind van God, en kent God” (1Joh 4,7). Om te kunnen liefhebben zoals God is het dus nodig om in Hem en vanuit Hem te leven: God is het eerste ‘thuis’ van de mensen en alleen door in God te wonen, kunnen mannen en vrouwen branden van de goddelijke liefde die de wereld ‘in vuur en vlam’ kan zetten.

Het is dan ook niet moeilijk te begrijpen dat oprechte missionaire betrokkenheid, de eerste en voornaamste opdracht van de kerkelijke gemeenschap, hand in hand gaat met trouw aan de goddelijke liefde. Dat geldt voor iedere individuele christen, voor iedere plaatselijke gemeenschap, voor de particuliere Kerken en voor het gehele volk van God.

De onvoorwaardelijke bereidheid van de leerlingen van Christus om zich in te zetten om mensen lichamelijk en geestelijk te helpen, put haar kracht letterlijk uit het besef van deze gemeenschappelijke missie. Dit werk getuigt, zoals onze geliefde Johannes Paulus II in zijn Encycliek *Redemptoris missio* schreef, van “de ziel van heel de missieactiviteit ...; de liefde, die de drijfveer voor de missie is en blijft en ook ‘de enige maatstaf volgens welke alles gedaan of niet gedaan, veranderd of niet veranderd moet worden. Zij is het beginsel dat iedere daad moet leiden en het doel waarnaar iedere daad moet streven.

1. Benedictus XVI, Encycliek *Deus caritas est* (25 december 2005), 12, in: *Kerkelijke documentatie (KD)* 34/1 (17 februari 2006), 11.

Als men handelt met het oog op de liefde of geïnspireerd door de liefde, is niets ongepast en alles goed.”²

Missionaris zijn betekent dus dat je God liefhebt met heel je hart, zozeer dat je zonodig voor Hem zou willen sterven. Hoeveel priesters, mannelijke en vrouwelijke religieuzen en leken zijn er niet die zelfs in onze tijd de hoogste vorm van getuigenis hebben afgelegd met hun martelaarschap!

Missionaris zijn betekent dat je je, als de barmhartige Samaritaan, buigt over de nood van alle mensen, met name de armste en meest noodlijdende, want zij die liefhebben met Christus' hart zijn niet uit op hun eigen belang maar alleen op de glorie van de Vader en het goede voor hun naaste.

Hierin ligt het geheim van de apostolische vruchtbaarheid van het missiewerk dat grenzen overschrijdt en andere culturen binnengaat, mensen bereikt en zich uitstrekt tot aan de uiteinden van de aarde.

4. Dierbare broeders en zusters, moge de Wereldmissiezondag een goede gelegenheid bieden om nog beter te gaan begrijpen dat het getuigenis van de liefde, de ziel van de missie, iedereen aangaat. Zich ten dienste stellen van het evangelie moet niet worden beschouwd als een solitair avontuur, maar als een opdracht voor de gehele gemeenschap.

Naast hen die zich aan het front van de evangelisatie bevinden – ik denk hier met dankbaarheid aan de mannelijke en vrouwelijke missionarissen – kunnen vele an-

deren, kinderen, jongeren en volwassenen met hun gebeden en medewerking op allerlei manieren bijdragen aan de verbreiding van het koninkrijk van God op aarde. Het valt te hopen dat deze deelname zal blijven groeien, dankzij de bijdragen van iedereen.

Ik maak graag van de gelegenheid gebruik om mijn dankbaarheid uit te spreken aan de Congregatie voor de Evangelisatie van de Volkeren en aan de Pauselijke Missiegenootschappen (PMS), die zich wijden aan de coördinatie van het werk dat in alle delen van de wereld wordt gedaan ter ondersteuning van hen die zich aan het front van het missionaire werk bewegen.

Moge de Maagd Maria, die in de begintijd actief heeft meegewerkt aan de missie van de Kerk met haar aanwezigheid aan de voet van het kruis en haar gebeden in de bovenzaal, haar werk voortzetten en gelovigen in Christus helpen steeds beter in staat te zijn tot waarachtige liefde, zodat zij een bron van levend water mogen worden in een wereld die geestelijk dorst lijdt. Dat wens ik met heel mijn hart, terwijl ik u allen mijn zegen zend.

Vanuit het Vaticaan, 29 april 2006

Benedictus XVI

© Copyright 2006 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

Vertaling: drs. P.C. de Die

2. Johannes Paulus II, Encycliek *Redemptoris missio* (7 december 1990), 60, in: *KD* 19/1 (februari 1991), 37.